

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 194

1 Δεκεμβρίου 2006

Οἱ κράχτες...

τέκομαι σκεπτικός, ἀνήσυχος, βαθειά προβληματισμένος καί ἐπεξεργάζομαι κάποια ὑποτα πλάνα τῆς ἐπικαιρότητας. Στά ἀνοιχτά γήπεδα τῆς ποικίλης διαπλοκῆς, ἐκεῖ, πού συναγωνίζονται ἢ ἀνταγωνίζονται οἱ μοντέρνες ἰδεολογίες, οἱ πολιτικές σκοπιμότητες, τά συμφέροντα τῶν πολυεθνικῶν κολοσσῶν καί ἡ χαμοζώη τῆς ἀνευθυνότητας, κυρίαρχοι κράχτες εἶναι οἱ προπαγανδιστές τῆς ἀπεριόριστης ἀτομικῆς ἐλευθερίας καί οἱ ἐπικριτές τῆς γενικευμένης καί διεθνοποιημένης διαφθοράς.

Δέν ὑπάρχει διεθνὴς ὀργανισμός, πού νά μὴν ἔχει ἔμβλημά του, ὅραμά του καί ἐπιδίωξή του, τὴν ἀνάδειξη τῆς ἐλευθερίας, ὡς τῆς ὑπέρτατης ἀξίας καί ὡς τῆς κινητήριας ἔμπνευσης στὴ χάραξη τῆς ὑπερμοντέρνας πολιτιστικῆς ἀναπροσαρμογῆς. Δέν ὑπάρχει πολιτικό σχῆμα, πού νά μὴν ὑψώνει, μέ τὴ συνοδεία ἐνθουσιαστικοῦ παραληρήματος, τὴν παντιέρα τῆς ἐλευθερίας καί νά μὴν ὑπόσχεται σεβασμό στὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο, στὴν ἐλευθερία του καί στὰ δικαιώματά του. Δέν ὑπάρχει ἀποτύπωση τῆς ἱστορικῆς πορείας, πού νά μὴ ξεχωρίζει καί νά μὴ φωτίζει τὰ προνομιούχα πνεύματα τοῦ παρελθόντος, πού ἔκαναν πρώτη ἐπιδίωξή τους τὴν ἐλευθερία καί

τούς παράγοντες της εποχής μας, πού δείχνουν οϊστρηλατημένοι από τή στέρψη και από τή δίψα της ἐλευθερίας.

Θά ήμουνα έτοιμος νά σκύψω και νά καταθέσω τό θαυμασμό μου και τήν ἐκτίμησή μου στά πόδια ὅλων αὐτῶν τῶν κηρύκων και τῶν ἀγωνιστῶν της ἐλευθερίας, ἂν δέ μέ πάγωνε και δέν μέ συγκρατοῦσε ἕνας ἄλλος φόρτος ἀνακοινώσεων και κραυγῶν, πού ἐκπορεύονται ἀπό τά ἴδια στέκια και ἀπό τά ἴδια κανάλια της ἐνημέρωσης, και πού καταγγέλλουν τή γενίκευση και τή διεθνοποίηση της διαφθορᾶς. Μιάς διαφθορᾶς, πού σαπίζει τίς σάρκες της μετανεωτερικῆς κοινωνίας μας και πού ἀκυρώνει τήν κάθε προσπάθεια γιά τήν καταξίωση τοῦ ἀνθρώπινου μόχθου και τήν ἀναβάθμιση τοῦ πολιτισμοῦ μας. Τά ἐρωτηματικά στομώνουν τήν ἀκοή μου και πληγώνουν τήν καρδιά μου. Ποῦ συναντῶνται και πῶς συμπλέκονται ἡ ἀπεριόριστη ἐλευθερία μέ τήν ἀνεξέλεγκτη διαφθορά; Γιατί ἡ διαφθορά ψηφίζει μέ τά δύο της χέρια τήν ἀσύδοτη ἐλευθερία και γιατί οἱ προνομίες της ἐλευθερίας παγιδεύονται και ἀμαυρώνονται μέσα στήν κόλαση της ἀποκρουστικῆς διαφθορᾶς; Κάπου πρέπει νά ὑπάρχει μία κομβική διάκριση, πού δέν τή μετροῦμε, ὡς σύμπτωμα ἀρρώστιας και δέν τήν ἀντιμετωπίζουμε μέ τή γενναιότητα τοῦ φωτισμένου μαχητή.

Στήν κρίσιμη αὐτή καμπή της ἀνήσυχης σκέψης μου και τοῦ προβληματισμοῦ μου, ἔρχεται νά ἐμβολήσει τό σκοτεινό ὀρίζοντα μία διδαχή-μήνυμα, πού ἔρχεται στήν ἐποχή μου ἀπό τόν πρωτοκορυφαῖο μαθητή τοῦ Κυρίου μας, τόν ἀπόστολο Πέτρο. Κρίνοντας παράγοντες και καταστάσεις της ἐποχῆς του, ἐπισημαίνει: Ὑπάρχουν ἄτομα, πού, μέ ἐξογκωμένους λόγους, γεμάτους ματαιότητα και πλάνη, δελεάζουν, μέ τό δόλωμα σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν και ἀκολασιῶν, ἀστήρικτους ἀνθρώπους και τούς ὀδηγοῦν στό χάος. Ὅλοι αὐτοί κηρύττουν και ὑπόσχονται ἐλευθερία, τή στιγμή, πού εἶναι οἱ ἴδιοι δοῦλοι της διαφθορᾶς και της φθορᾶς. «Ἐλευθερίαν αὐτοῖς ἐπαγγελλόμενοι, αὐτοί δοῦλοι ὑπάρχοντες της φθορᾶς· ὧ γάρ τις ἥτιται, τούτῳ και δεδούλωται» (Β' Πέτρ. β' 19).

Οἱ ὑπηρέτες, οἱ δοῦλοι της διαφθορᾶς, δέν μποροῦν και δέ διακαίονται νά πρωτοστατήσουν σιούς ἀγῶνες γιά τήν κατακύρωση της ἀνθρώπινης ἐλευθερίας. Ἔχουν στό στόμα τό σύνθημα-κραυγή, γιά τήν ἐλευθερία. Και στήν καρδιά τους ἔχουν περασμένες τίς ἀλυσίδες της διαφθορᾶς.

Ίεραρχία 2006

Συνοδική πενία (1)

Άσπόνδυλο, άνευρο, άβουλο και άφωνο σώμα

έλω νά θέσω, στά γεωγραφικά όρια τής Έκκλησίας τής Έλλάδος, ένα στατιστικό έρώτημα: Άραγε, ύπάρχει κάποιο ποσοστό, έστω μικρό, έστω έλάχιστο, Έλλήνων, Χριστιανών Όρθοδόξων, πού νά πήραν στά σοβαρά τίς πρόσφατες έργασίες του Άνωτατου διοικητικού Όργάνου τής Έκκλησίας μας, τής όλομέλειας τής Συνόδου τής Ίεραρχίας, πού συνεδρίασε από τίς 10 Ίσαμε τίς 13 Όκτωβρίου του 2006; Ύπάρχουν κάποιοι, πού-μετά τό κλείσιμο τής Συνοδικής αύλαίας-έμειναν νά πιστεύουν, ότι οι 80 Μητροπολίτες τής Έκκλησίας μας έργάστηκαν κάτω από τήν πνοή του Παναγίου Πνεύματος; Ότι σεβάστηκαν τήν Άγιοπνευματική Συνοδική μας Παράδοση και τούς Ίερούς Κανόνες, πού όριοθετούν, επί αιώνας, τώρα, τή λειτουργία του έκκλησιαστικού πολιτεύματος και δεσμεύουν τούς Συνοδικούς Ίεράρχες τής κάθε έποχής σέ άπόλυτη εύθυγράμμιση μέ τίς άρχές τής διαφάνειας, τής έντιμότητας και του έλεύθερου διαλόγου; Ότι καλλιέργησαν μέ σοβαρότητα και ύπευθυνότητα τό Θεολογικό λόγο; Και ότι πρόσφεραν, ως καρπό τής λιπαρής μελέτης τους και τής έγ-

κάρδιας προσευχής τους, μήνυμα Άγιοπνευματικής σύμπνοιας, όδηγητικό γιά τό έκκλησιαστικό πλήρωμα και άφυπνιστικό γιά τίς μάζες, πού-διστακτικές ή προκατειλημμένες-άρνούνται νά διαβούν τό κατώφλι τής αγιότητας Έκκλησίας μας;

Προσωπική μου, έμπονη, άποψη, πού τήν καταθέτω ύπεύθυνα, εΐναι, πώς τό γεγονός έξελίχθηκε έντελώς περιθωριακά. Δίχως νά κεντρίσει τό ένδιαφέρον του κοινωνικού σώματος. Και δίχως νά άναπαύσει τίς σκανδαλισμένες συνειδήσεις.

Ή Ίεραρχία λειτούργησε μέσα στήν καταχνιά και τή σκοτεινιά τής άπαξίωσης, πού τύλιξε τή Συνοδική Καθέδρα, μετά τίς άπροσδόκητες βροντές και τούς κεραυνούς των είδεχθών ιεραρχικών σκανδάλων. Και μέσα στον έντρομο άποκρυφισμό, πού κατατρύχει, από τό Φεβρουάριο του 2005, τόν ύπόλογο πρόεδρο του Συνοδικού Σώματος και όλόκληρη τήν «κραγμένη» αύλή του.

Ή σύντομη-μόνο γιά τέσσερες μέρες-συνεδρίαση τής Ίεραρχίας δέν άπασχόλησε, θετικά ή άρνητικά, τήν κοινή γνώμη, ούτε όσο τήν άπασχολεί ό γεροντικός, άλλα τίμιος, διάλογος

τοῦ καφενεῖου μιᾶς ἀπόμακρης γειτονιαῖς. Μετά τὴν ὀλοκλήρωσή της, μετὰ τὴν τυπικὴ καὶ ὄχι οὐσιαστικὴ, ἐξάντληση τῶν θεμάτων τῆς ἡμερησίας διατάξεως της, δέ δόθηκε κανένα στίγμα ἀναβάθμισης τοῦ καταρρακωμένου κύρους τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας μας. Οὔτε ἐκπέμφθηκε κανένα μήνυμα ἐλπίδας στὸν προβληματισμένο λαό. Οἱ σύνεδροι ἔφυγαν, ἄλλοι σκυθρωποὶ καὶ ἄλλοι ἀνέμελοι. Οἱ πόρτες τοῦ Συνοδικοῦ Μεγάρου ἔκλεισαν ἔρμητικά. Οἱ καυτὲς ἀντεγκλήσεις ἀποτέμφθηκαν καὶ φυλακίστηκαν στὰ σκοτεινὰ ἐρμάρια τοῦ Συνοδικοῦ ἀρχείου. Τό χάσμα μεταξύ ποιμένων καὶ λαοῦ διατηρήθηκε ἀγεφύρωτο. Καὶ ἡ ποιμαντικὴ φροντίδα, γιὰ τοὺς «κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένους» (Ματθ. ια' 28), ἔμεινε στὸ σχῆμα τῆς ἐπικοινωνιακῆς πολιτικῆς καὶ στὴ φιλοτιμία τῆς τηλεοπτικῆς κάμερας.

Λυπᾶμαι, πού διατυπώνω δημόσια αὐτὴ τὴν ἄκρως ἀρνητικὴ καὶ μελαγχολικὴ κρίση. Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς καὶ ἔτοιμος νὰ τὴν ἀνακαλέσω, ἂν, ἀπὸ ὅποιαδήποτε πηγὴ, δοθοῦν στὴ δημοσιότητα στοιχεῖα ἀναιρετικά τῆς ἀπογοήτευσης καὶ ἂν ἐπιχειρηθεῖ μιὰ διάφανη, θετικὴ παρουσίαση καὶ ἀνάλυση τοῦ τετραήμερου «μόχθου»(!!!) τοῦ Ἱεραρχικοῦ Σώματος.

Πρὸς τό παρόν καὶ ἴσαμε τὴ δημοσιοποίηση τῆς ἀναμενόμενης-ἂν ποτέ κατατεθεῖ-θετικῆς(!!!) ἀνάλυσης τοῦ ἔργου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, θὰ ἐκδιπλώσω τίς δικές μου, ἀποκαρδιωτικὲς, κρίσεις, σύμφωνα μέ τό δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωση, πού ἔχω νὰ ἐκφέρω ἐλεύθερο καὶ ἀντικειμενικὸ λόγο. Καὶ θὰ προσπαθῶ-«ὄση μοι δύναμις»-νὰ παραδώσω στὸ

ἀνήσυχο ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα ἓνα διαγνωστικὸ πῖνακα τῆς ἀσθένειας, πού κατατρῶγει, τούτῃ τὴν ὥρα, τὸ κορμί τῆς ἑλληνικῆς Ἱεραρχίας καὶ παγιδεύει τὴν ὠρίμανση τῶν καρπῶν τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Τὰ ἐρωτηματικά, οἱ ἀνησυχίες καὶ οἱ προβληματισμοί, πού ἄφησε πίσω της ἡ τετραήμερη Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἶναι πολλὰ καὶ πιεστικά.

Ἐνημερωτικά καὶ πρὶν παρουσιάσω τὴν ὑποπτη πλοκὴ τοῦ σχεδίου ὁμηρίας καὶ φίμωσης τοῦ Σώματος τῆς Συνοδικῆς ὀλομέλειας, θέλω νὰ πληροφορήσω τοὺς ἀναγνώστες μου, γιὰ τὸ Ἱεροκανονικὸ καὶ τὸ Νομικὸ πλαίσιο, πού προσδιορίζει τὴ λειτουργία τῆς ἀνώτατης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς. Τίς σοβαρὲς καὶ ὑπεύθυνες ἀρμοδιότητές της. Καὶ τίς παραμέτρους, μέσα στίς ὁποῖες δεσμεύεται νὰ κινεῖται.

α) Ἀπὸ τὴν ὀπτικὴ γωνιά τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἡ συναγωγή «ἐπὶ τό αὐτό» ὅλων τῶν Ἐπισκόπων μιᾶς τοπικῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ ἓνα μεῖζον ἐκκλησιαστικὸ γεγονός. Μιὰ εὐρύτατη, τοπικὴ Σύνοδο. Πού συζητᾶει «ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι». Πού ἀντιμετωπίζει, μέ σοφία Θεοῦ καὶ μέ διάκριση ἐξαγιασμένης συνείδησης, «παρεμπίπτουσες» ἀποκλίσεις ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴ καὶ τὴν Πατερικὴ Παράδοση. Καὶ πού ἀνανεώνει τὴν προσήλωση ὅλου τοῦ ἱερατείου, ἀλλὰ καὶ τοῦ εὐρύτατου ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος, στοὺς Κανόνες χρηστῆς διοίκησης καὶ φωτισμένης ποιμαντικῆς φροντίδας.

Δυστυχῶς, αὐτὸ τό «μεῖζον» ἐκκλησιαστικὸ γεγονός ἔχει, σταδιακά, εὐτε-

λιστεῖ. Καί μάλιστα, σέ τέτοιο βαθμό, πού νά μεταλλαγεῖ σέ ἀνάξια προσο-
χῆς συνέλευση συντεχνιακοῦ σωμα-
τείου. Ἰδιαίτερα, κατά τήν περίοδο τῶν
ἔσχατων χρόνων, κατά τήν ὁποία ἡ
Ἱεραρχία προεδρεύεται ἀπό τόν σημε-
ρινό Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, τό
ἱερό Σῶμα ἔχει καταντήσῃ λόχος ἀπό-
λυτης καί ἀνέλεγκτης ὑποταγῆς στίς
προσταγές τοῦ λοχαγοῦ. Δέν ἐξασφα-
λίζεται, ἀπό τήν προεδρική ἔδρα, ἡ ἐ-
λευθερία συνειδησης καί ὁ γόνιμος διά-
λογος. Καί δέ γίνεται σεβαστή ἡ ἄποψη
ἢ ὁ ἀντίλογος-ἔκφραση ἀγωνίας καί
προσευχῆς-τοῦ ὁμοβάθμου καί ἰσότη-
μου Συνοδικοῦ συνέδρου. Ἦχεῖ μόνο
τό προσκλητήριο γιά ὑπογραφή τῶν
ἀποφάσεων, πού σκαρώνονται καί
διατυπώνονται στήν καμαρίλα τοῦ δι-
κτάτορα προέδρου τοῦ σώματος.

Ἡ διαμαρτυρία γιά τήν ποδοπά-
τηση τοῦ Κανονικοῦ πλαισίου λειτουρ-
γίας τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ θεσμοῦ ἐκφρά-
στηκε σέ πολλούς τόνους καί ἀπό πολ-
λούς ὑπεύθυνους Συνοδικούς Συνέ-
δρους, κατά τήν πρόσφατη, κυριολε-
κτικά ἀποτυχημένη, Συνέλευση. Ἕνας
ἀπό αὐτούς, ὁ Μητροπολίτης Θηβῶν,
ἔφτασε στό ὀριακό σημεῖο τῆς ἀγα-
νάκτησης καί ἐκδήλωσε τόν ἀποτροπι-
ασμό του καί τούς φόβους του μέ τοῦ-
τα τά καυτά λόγια: «Ἄν δεχθεῖτε, ὅτι
εἶναι συνοδικό (τό σύστημα διοίκησης
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος) κάθε φο-
ρά, πού ἡ συνειδήσή μου μοῦ λέει ὅτι
πᾶμε γιά ἀλλοίωση τοῦ πολιτεύματος
τῆς Ἐκκλησίας τότε θά εἶμαι ἀπέναντί
σας. Ἡ εὐθύνη τῶν Ἱεραρχῶν εἶναι τε-
ράστια καί ἡ δική σας ἰδαιτέρως μεγά-
λη, γιατί δέν θελήσατε νά βοηθήσετε
τήν Ἱεραρχία νά ξεπεράσει αὐτή τήν
παθογένεια. Ἀλλά, ἀντιθέτως μέρα μέ

τή μέρα βυθιζόμαστε στή λάσπη καί
τό βοῦρκο».

Ἔτσι ἐβίωσε, ἡ πλειοψηφία τῶν Ἱε-
ραρχῶν τή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς
10ης Ὀκτωβρίου. Παρακολούθησε τόν
καθολικό ἀποκλεισμό τῶν ἀπαραβία-
στων Ἱερῶν Κανόνων κατά τήν προερ-
γασία ὁργάνωσης τῆς τετραήμερης Συν-
έλευσης. Καί ἀντιμετώπισε, μέ ἀπέ-
χθεια καί ὀργή, τήν ψυχολογική βία,
πού ἀσκήθηκε, κατά τή σκοτεινή μεθό-
δευση ὑποκλοπῆς τῆς συναίνεσης καί
τῆς ψήφου τῶν Συνοδικῶν Συνέδρων.
Καί, ἀκριβῶς ἔτσι, πέρασε ἡ εἰκόνα της
καί τό μήνυμά της στά μέλη τῆς εὐρύ-
τατης ἐκκλησιαστικῆς οἰκογένειας.

β) Ὁ Καταστατικός Χάρτης τῆς Ἐκ-
κλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἕνα νομοθέτημα,
πού ἐκδόθηκε μέ τή σύμπραξη τῆς Πο-
λιτείας καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς Διοίκη-
σης, ὀρίζει, μεταξύ ἄλλων:

«Ἡ Ι.Σ.Ι. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
ἀποφαίνεται ἐπὶ παντός ζητήματος
ἀφορῶντος εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Εἰδικώ-
τερον αὕτη:

...β) Μελετᾷ καί ἀποφασίζει περί τῶν
ληπτέων μέτρων διά τήν πραγμάτωσιν
τῆς κατά Χριστόν ζωῆς τοῦ ἱεροῦ Κλή-
ρου καί τοῦ Χριστεπωνύμου λαοῦ».

Μετέφερα αὕτη, τήν πρώτη, θεμελι-
ακή ἀρμοδιότητα τῆς Συνόδου τῆς Ἱε-
ραρχίας, γιά νά ὑπογραμμίσω, μέ ἔμ-
φαση καί μέ συνοχή ὁδύνης, ὅτι αὕτη
δέ λειτούργησε κατά τήν, κολοβωμένη
κυριολεκτικά, πρόσφατη Συνέλευση
τοῦ Σώματος.

Ἡ Ἱεραρχία δέν ἔσκυψε νά μελετή-
σει τήν ἀνανέωση τῶν ποιμαντικῶν
της προγραμμάτων. Δέν ἀσχολήθηκε,
ὅπως ἔχει ὑποχρέωση, μέ τήν «κατά

Χριστόν ζωή τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καί τοῦ Χριστεπωνύμου λαοῦ». Στήν ἡμερήσια διάταξή της δέν ἀναγράφηκε κἄν ἡ πρόθεσή της νά διερευνήσῃ σέ βάθος καί πλάτος τήν πνευματική στάθμη τῶν σημερινῶν λειτουργῶν τοῦ Θυσιαστηρίου, τήν ἔντιμη ἢ, τυχόν, ἀνέντιμη διαχείριση τοῦ ἱεροῦ καί εὐαίσθητου χαρίσματός τους καί τήν ἱκανότητά τους νά ἀνταποκριθοῦν στίς συνθῆκες καί στίς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν μας.

Τά θέματά της, ὅπως τά ἱστορεῖ ὁ ἴδιος ὁ πρόεδρος Χριστόδουλος, κατά τήν ἐναρκτήρια, μακρόσυρτη καί ἀνούσια ὁμιλία του, δέν ἐγγίζουν καθόλου θέματα ἀναβάθμισης τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου τοῦ κλήρου καί, πολύ περισσότερο, ποιμαντικούς προβληματισμούς, πού εἰσάγει στό διοικητήριο τῆς Ἐκκλησίας ἡ σύγχρονη, παγκόσμια ἀναταραχή.

Γιά πειστικότερη ἐνημέρωση, μεταφέρω τόν κατάλογο τῶν θεμάτων, πού προτάθηκαν στή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, πρὸς συζήτηση, ὅπως τόν παρουσίασε ὁ Χριστόδουλος στήν εἰσηγητική του ὁμιλία:

1. Ἐκλογές Μητροπολιτῶν στίς Μητροπόλεις Γόρτυνος καί Κορίνθου.

2. Ἡ ἐπεξεργασία τοῦ Νομοσχεδίου «περί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων».

3. Ἀνακοίνωση γιά τόν β' διάλογο «Ἐκκλησίας-Κοινωνίας, πού ὀργανώθηκε στό Βόλο τό Σάββατο 6-5-06.

4. Ψήφιση Κανονισμῶν. Μεταξύ αὐτῶν καί ὁ Κανονισμός γιά τοὺς Ἱεροψάλτες, πού καί ἄλλοτε εἶχε ὑποβληθεῖ στήν Ἱεραρχία, ἀλλά ἡ ψήφισή του ἀναβλήθηκε (σημ. καί τώρα, πάλι, ἀναβλήθηκε).

Αὐτά ἦταν τά φλέγοντα(!!!), κατά

τόν Χριστόδουλο, θέματα, πού συμπεριλήφθηκαν στήν ἡμερήσια διάταξη τῆς Ἱεραρχίας. Τά ἄλλα, τά ζωτικά καί ἐπείγοντα, πού ἡ συνείδηση τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας ζητάει ἐπίμονα τή ρύθμισή τους καί τήν ἐπίλυσή τους, τά ἐσπρωξε στό φάκελλο «πρὸς ἐνέργειαν». Στό «αὖριο» ἢ στό «μεθαύριο» ἢ στό «ποτέ».

Τό μόνο σοβαρό θέμα, πού ἔφτασε στήν ὁλομέλεια τῆς Ἱεραρχίας, ἦταν ἡ ἀναθεώρηση τοῦ Νόμου «Περί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρὸ αὐτῶν διαδικασίας», πού ἐκδόθηκε τό 1932 καί, ἀπό τότε ἴσαμε σήμερα, ταλανίζει τήν Ἐκκλησία. Ἀλλά, δυστυχῶς, τό ἀναθεωρητικό Νομοσχέδιο, ὅπως συντάχτηκε καί ὅπως ἐμφανίστηκε στήν Ἱεραρχία, ἀντὶ νά διορθώσει τίς ἀνωμαλίες καί νά προσαρμόσῃ τήν ἐκκλησιαστική δικαιοσύνη στοὺς Ἱερούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, ἐμφάνισε μιά νέα, ἀναθεωρημένη, ἔκδοση τῆς δεσποτοκρατίας. Ἐφησε ἀνυπεράσπιστους τοὺς ἱερεῖς στά χέρια τῶν ὑπερφίαλων προϋσταμένων τους, νά τοὺς δικάζουν, νά τοὺς καταδικάζουν, νά τοὺς ἀφορίζουν καί νά τοὺς ἐξουθενώνουν καί μετάλλαξε τοὺς «πατέρες» καί «ποιμένες» Ἐπισκόπους σέ ἀδυσώπητους δεσμοφύλακες.

Τό θέμα αὐτό, ἐπειδὴ εἶναι σοβαρότατο καί κρίσιμο γιά τήν ἀξιοπρέπεια τῶν Μητροπολιτῶν-Δικαστῶν καί τῶν ἱερέων-ἔρμαιων τῆς ἀπαιδευσίας καί τῆς αὐθαιρεσίας τῶν προϋσταμένων τους, θά τό διερευνήσουμε ξεχωριστά, σέ ἐπόμενο κείμενό μας.

Ἡ ἐπιλογή καί ἡ δέσμευση τοῦ Σώματος στήν ἐνασχόληση μέ τά περιθωριακά καί ἀνώδυνα θέματα, φανερώνουν, «ἡλίου φαεινότερον», ὅτι ἡ Ἱεραρ-

χία δέν ἐπιτέλεσε τό χρέος της. Ἀποδεκάτισε «τό ἡδύοσμον καί τό ἄνηθον καί τό κύμινον, καί ἀφῆκε τά βαρύτερα τοῦ νόμου, τήν κρίσιν καί τόν ἔλεον καί τήν πίστιν» (Ματθ. κγ' 23).

Τό περίεργο, πού κυμαίνεται ἀνάμεσα στό πονηρό καί στό φαιδρό, εἶναι τοῦτο. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ἀνοίγοντας τή Συνεδρίαση τοῦ Σώματος, ἀπευθύνθηκε στούς Μητροπολίτες-Συνέδρους μέ μιά πρόταση, πού φανέρωνε-δυστυχῶς, ὑποκριτικά-ἀπόφαση μελέτης καί ἐπίλυσης τῶν «σοβούντων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων». Εἶπε:

«Καθηκόντως ὑποδεχόμενοι πάντας ὑμᾶς ἐνταῦθα πρὸς συγκρότησιν τῆς τακτικῆς ταύτης Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ἐκφράζομεν πρὸς ἅπαντας ὑμᾶς τήν βαθυτάτην ἡμῶν ἀδελφικὴν συγκίνησιν ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἱερᾷ καί καταστατικῇ ἡμῶν συνάξει, εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἀποβλεπούση σοβούντων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων ἀντιμετώπισιν καί ἐπίλυσιν, ἐπ' ἀγαθῷ συμπάσης τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

Μετά ἀπὸ αὐτό τό θερμό, ἀδελφικό ἐναγκαλισμὸ καί τὴ δακρύβρεχτη ἀναφορά στὰ «σοβούντα» ἐκκλησιαστικά ζητήματα, ἄρχισε τό ροκάνισμα τοῦ Συνοδικοῦ χρόνου μέ τίς μπλά-μπλά ἀνακοινώσεις, μέ κάποιες τριβές καί προστριβές ρουτίνας καί μέ τὴν ὑποκλοπὴ τῶν Συνοδικῶν ψήφων, ἔτσι, ὥστε νά ὁλοκληρώσει τίς ἐργασίες τῆς Ἱεραρχίας μέ τὴ σκηνοθετημένη ἐπιβράβευση τῆς Χριστοδουλικῆς «μαεστρίας»(!!!).

Τό «γιατί» ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπέφυγε νά θέσει σέ ἔρευνα καί συζήτηση φλέγοντα ποιμαντικά θέματα, εἶναι τό

μεγάλο καί ἀναπάντητο ἐρώτημα, πού ἀπλώθηκε στὶς ἀνυποψίαστες μάζες.

Προσωπικὴ μου ἄποψη, πού τὴ διατυπώνω μέ τὴν ἐπὶ κληση τῆς ἀναγκαιῆς ἐπιφύλαξης, εἶναι πὼς τό ἄνοιγμα τῆς βίβλου τῶν ποιμαντικῶν ἐκκρεμοτήτων θά ξεδίπλωνε στὴ Συνοδικὴ τράπεζα καί τόν πίνακα τῶν προχειροτήτων ἢ τῶν φαιδροτήτων, πού ἀποτελέσαν τόν καμβά, πάνω στὸν ὁποῖο ὁ Χριστόδουλος πλέκει, ἐπὶ ὁλόκληρῃ ὀκταετία, τό ἀρχιεπισκοπικὸ τοῦ ἱματῆ. Τὰ ὀργισμένα τοιπάτα του, κατὰ τίς δημόσιες ἐμφανίσεις του. Τὶς ἄκριτες προκλήσεις του στοὺς ἐντὸς καί στοὺς ἐκτὸς τοῦ περιβόλου τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Τὴν ὁλοκληρωτικὴ ἀπουσία σοβαρῶν ποιμαντικῶν προγραμμάτων, κατὰ τίς παλαιότερες Συνελεύσεις καί κατὰ τὴν πρόσφατη Συνεδρίαση τοῦ Ἀνώτατου Συνοδικοῦ Ὁργάνου. Τὴν ἀνεξήγητὴ ἐπιστράτευση ἀνάξιων ἐπιτελῶν στὰ δυὸ βασικά κέντρα μελετῶν καί ἀποφάσεων, σπὴν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί σπὴν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν. Τὴ σταδιακὴ ἀπενεργοποίηση καί ἀπώθηση ἱκανῶν καί ἠθικῶν ἐκκλησιαστικῶν λειτουργῶν μακριὰ ἀπὸ τοὺς μυστικούς θαλάμους τῶν προνομιοῦχων ἀρχιεπισκοπικῶν συνεργατῶν.

Ὁ κίνδυνος τῆς ἀνοιχτῆς συζήτησης, τῆς ἐπισήμανσης τῶν ἀρχιεπισκοπικῶν εὐθυνῶν καί τό ἐνδεχόμενο, νά προκύψει κατακραυγὴ ἐναντίον του καί αἴτημα ἀπόσυρσής του ἀπὸ τὸν ἐπὶ ζῆλο θρόνο, ἔκαναν τόν Χριστόδουλο νά δεσμεύσει τὴ Σύνοδο στὰ λίγα, στὰ γραφειοκρατικά καί στὰ ἀνώδυνα.

γ) Παράλληλα, ὁ πρόεδρος Χριστόδουλος καί τά μέλη τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, δείχνοντας τήν τραγική ἀνικανότητά τους ἤ τήν ἀδιαφορία τους, δέν ἔσκυψαν, οὔτε σέ κλάσμα τοῦ Συνοδικοῦ τους χρόνου, στήν ἀσκήση κριτικῆς, ὅπως τούς ἐπιτάσσει καί τούς ὑποχρεώνει ὁ Καταστατικός Χάρτης. Δέν ἀσχολήθηκαν μέ τόν ἔλεγχο τῶν Πράξεων τοῦ μονίμου διοικητικοῦ ὀργάνου, τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου. Δέν ἐπικύρωσαν μέ τό «ναί» τους τίς ἔντιμες Συνοδικές Πράξεις. Καί δέν ἀποδοκίμασαν, μέ τό «ὄχι» τους, τά στραβοπατήματα τοῦ Χριστόδουλου καί τήν ὑποπτη ἐθελοδουλία τῶν δώδεκα μελῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου.

Στόν Καταστατικό Χάρτη καί στό ἴδιο ἄρθρο 4, διαβάζουμε: Ἡ Ἱεραρχία «...στ) Ἀσκεῖ τήν ἀνωτάτην ἐποπτεῖαν καί τόν ἔλεγχον ἐπὶ τῶν πράξεων τῆς Δ.Ι.Σ., τῶν Ἀρχιερέων, τῶν διοικητικῶν ὀργάνων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς καί τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιαστικῶν Νομικῶν Προσώπων, κατά τάς κειμένas διατάξεις...

Ἡ ἐποπτεία καί ὁ ἔλεγχος, καταστατική ὑποχρέωση τοῦ Σώματος τῆς Ἱεραρχίας, οὔτε ἀναγράφηκε στήν Ἡμερήσια Διάταξη τῆς 10ης Ὀκτωβρίου, οὔτε ἀσκήθηκε. Συμπνίγηκε μέ τή συμπύεση τῶν ἐργασίων τῆς Συνόδου στό περιθώριο τῶν τεσσάρων ἡμερῶν. Καί ἀπωθήθηκε, ἐκτός τῆς αἴθουσας, μέ τήν ἀπορρόφηση τοῦ «συνεσταλμένου» χρόνου ἀπό τίς φλύαρες καί ὑπερφίαλες ἀρχιεπισκοπικές εἰσηγήσεις καί παρεμβάσεις.

Ἡ Συνέλευση τῶν Μητροπολιτῶν δέ μελέτησε καί δέ γραδάρησε τήν ἀποτελεσματικότητα τοῦ εὐρύτατου ποι-

μαντικοῦ τῆς ἔργου. Τήν ποιότητα τοῦ κηρύγματός της. Τό διάλογό της μέ τήν ποικίλη διαστρωμάτωση τοῦ σημερινοῦ κοινωνικοῦ ἴστοῦ. Τήν πατρική καί ὄχι τήν τηλεοπτική πρόσβαση στόν προβληματισμό, στόν πόνο ἤ στήν πικρία τοῦ μοναχικοῦ καί τοῦ λησμονημένου ἀδελφοῦ μας.

Ὅλα αὐτά ἔμειναν ἔξω ἀπό τό ἐνδιαφέρον τοῦ προέδρου τῆς Ἱεραρχίας Χριστόδουλου, πού ἰχνογράφησε τό πλαίσιο καί τοὺς στόχους τῆς Ἱεραρχικῆς συνέλευσης καί τῶν μελῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, πού ἀποδέχτηκαν τίς εἰσηγήσεις του καί ἐπισημοποίησαν τήν ἡμερήσια διάταξη. Καί ἔμειναν ἐκτός προγράμματος καί ἐκτός συζητήσεως.

Μετά, μάλιστα, ἀπό τά τραγικά ἀρχιερατικά καί ἱερατικά σκάνδαλα, πού διαβοήθηκαν ἀπό τά ὀρθάνοιχτα παράθυρα τῶν τηλεοράσεων καί πού διέσπειραν, πρὸς κάθε κατεύθυνση, τήν ἀμφισβήτηση καί τήν καχυποψία, ἡ σιωπή καί ἡ τεχνητή ἀπόκρυψη τῶν ἀδυναμιῶν, δέν μπορεῖ νά λογιστεῖ καί νά χρεωθεῖ ὡς ἀπλή παράλειψη. Ὑπογραμμίζεται καί βιώνεται ἀπό τό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα, ὡς σκοτεινὴ σκοπιμότητα, ὡς κάλυψη τῶν σκανδάλων καί τῶν σκανδαλοποιῶν καί ὡς ἔνοχη ἐξυπηρέτηση τῆς ἐκκοσμιευμένης διαπλοκῆς.

δ) Στὴ συνάφεια αὐτὴ τῶν προβληματισμῶν εἶναι ἀπαραίτητο νά προστεθεῖ καί μιὰ ἀκόμη παράμετρος. Ὁ Χριστόδουλος, ἀνεπίτρεπτα καί σκόπιμα, συμπύεσε τό χρόνο τῆς Ἱεραρχικῆς Συνέλευσης στὶς τέσσερες μέρες. Τό ὄριο αὐτό δέν ἀποτελεῖ καταστατική

ὕποχρέωση. Εἶναι ἐπινόηση πονηρή, γιὰ νά ἐπιτευχθεῖ ἡ φίμωση ἐκείνων, πού θά εἶχαν τήν πρόθεση νά ἀνοίξουν τό φάκελλο τῶν πληγῶν.

Ὁ Καταστατικός Χάρτης ὀρίζει: «Αἱ τακτικάί καί ἔκτακτοι συνελεύσεις τῆς Ι.Σ.Ι. διαρκοῦν οὐχί πέραν τοῦ μηνός, ἐκτός ἐάν ἄλλως ἀποφασισθῇ ὑπ' Αὐ-τῆς εἰς τήν συγκεκριμένην ἐκάστοτε περίπτωσιν».

Ἡ Ἱεραρχία εἶχε ὅλη τήν εὐχέρεια, νά σκύψει μέ ἡρεμία καί μέ γνήσια διά-θεση αὐτοκριτικῆς, νά μελετήσῃ τίς ἐλ-λείψεις τῆς καί νά μεθοδεύσῃ τήν ἀνα-βάθμιση τῆς προσφορᾶς τῆς. Ἀκόμα καί ἂν ἡ μελέτη τῆς αὐτῆς δέν προλά-βαινε νά ὁλοκληρωθεῖ στό χρονικό πλαίσιο τοῦ μήνα, εἶχε, ἀπό τόν Κατα-στατικό Χάρτη, τήν ἄδεια νά παρατεί-νει τίς ἐργασίες τῆς, ἴσαμε πού νά κα-

ταλήξῃ σέ θετικά καί καλοζυγισμένα συμπεράσματα.

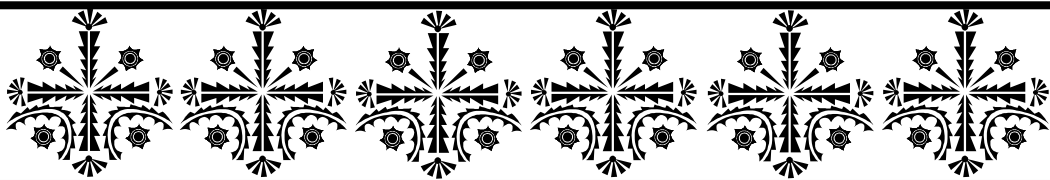
Ὁ Χριστόδουλος, καταπατώντας καί ἀκυρώνοντας τοὺς Ἱεροῦς Κανόνες καί περιφρονώντας, ἐπιδεικτικά, τόν Καταστατικό Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, βίασε τό Σῶμα τῆς Ἱεραρ-χίας, νά περάσῃ μέ βιασύνη ἀπό τή στενωπό τοῦ τετραήμερου καί νά ἀπο-χωρήσῃ, γιὰ νά σκορπιστεῖ στίς ἐσχα-τιές τῆς ἑλληνικῆς γῆς. Μέ τή μεθό-δευση αὐτή, τά «σοβοῦντα ἐκκλησια-στικά ζητήματα» ἔμειναν ἄλυτα καί «κατ' ἐξακολουθήση» σοβοῦντα. Μέ δι-κή του ὑπαιτιότητα. Καί μέ ζημιά, πού ἐπηρεάζει, τούτη τήν ὥρα, ὁλόκληρο τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

«Καθώς δεδοκιμάσμεθα ὑπό τοῦ Θεοῦ πιστευθῆναι τό εὐαγγέ-λιον, οὕτω λαλοῦμεν, οὐχ ὥς ἀνθρώποις ἀρέσκοντες, ἀλλά τῷ Θεῷ τῷ δοκιμάζοντι τάς καρδίας ἡμῶν. οὔτε γάρ ἐν λόγῳ κο-λακείας ἐγενήθημεν, καθὼς οἴδατε, οὔτε ἐν προφάσει πλεονεξίας, Θεός μάρτυς» (Ἀπόστολος Παῦλος, Α΄ Θεσσ. β΄ 4, 5).

Μετάφραση:

Καθὼς ἔχουμε δοκιμαστεῖ ἀπό τό Θεό καί ἔχουμε βρεθεῖ δόκιμοι νά μᾶς ἐμπιστευθεῖ τόν Εὐαγγελισμό τοῦ λαοῦ, ἔτσι διδάσκουμε. Ὁχι γιὰ νά ἀρέσουμε στοὺς ἀνθρώπους, ἀλλά στό Θεό, πού ἐρευνάει καί γνωρίζει τίς καρδιές μας. Καί, καθὼς ξέ-ρετε, οὔτε μέ λόγια κολακείας πλησιάσαμε κανένα ἀπό σᾶς, οὔτε χρησιμοποιήσαμε τό κήρυγμα, γιὰ νά καλύψουμε κάτω ἀπό αὐτό τήν πλεονεξία ἢ τή φιλοχρηματία. Καί σ' αὐτό ἔχουμε μάρτυρα τό Θεό.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΔΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Τὸ μέχρι σήμερα ὑφιστάμενο νομικὸ καθεστῶς, ποὺ ἀναφέρεται στὴ λειτουργία τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ «εἰς τὴν πρὸ αὐτῶν διαδικασίαν», διέπεται ἀπὸ τὶς διατάξεις τοῦ νόμου 5383 τοῦ ἔτους 1932, μὲ τὶς ὁποῖες τροποποιήσεις ἔχουν ἐπέλθει στὸ μεταξὺ διάστημα.

Θὰ περιορισθοῦμε στὰ θέματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται στὴ διαδικασία, ποὺ ἀκολουθεῖται κατὰ τὸν ἔλεγχο, τὴ διάγνωση καὶ τὸν κολασμὸ τῶν κανονικῶν παραπτωμάτων τῶν Ἀρχιερέων. Θὰ παραθέσουμε καὶ θὰ ἐρμηνεύσουμε συγκεκριμένους διατάξεις καὶ θὰ ἐστιάσουμε εἰδικὰ τὶς ἀναφορές μας στὴ διαδικασία, ποὺ ἀκολούθησε ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση σὲ μία, ἐνδεχομένως καὶ σὲ ἄλλες περιπτώσεις.

Στὸ ἄρθρο 143 τοῦ παραπάνω νόμου ὁρίζεται συγκεκριμένα: «Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος λαβοῦσα γνῶσιν, εἴτε κατ' ἀκολουθίαν μηνύσεως εἴτε ἄλλως πῶς ὅτι Ἀρχιερεὺς ὑπέπεσεν εἰς παράπτωμα ἐπαγόμενον ἐκκλησιαστικὴν ποινὴν, ἐντέλλεται, ἐὰν κρίνῃ ὅτι συντρέχει περίπτωσις διώξεως, εἰς ἓνα τῶν Ἀρχιερέων, ὅπως προβῇ εἰς τὰς ἀναγκαίαις ἀνακρίσεις, μετὰ προηγουμέ-

νην πρόσκλησιν τοῦ κατηγορουμένου πρὸς παροχὴν πληροφοριῶν». Ἡ ἐννοία τῆς διάταξης αὐτῆς εἶναι, ἀπὸ μόνῃ τῇ γραμματικῇ τῆς διατύπωσης, σαφὴς καὶ καθαρὴ. Τότε μόνο ἡ Σύνοδος κινεῖ τὴν κανονικὴν διαδικασία δίωξης κατὰ Ἀρχιερέως καὶ τότε μόνο διατάσσει ἀνακρίσεις, ἐὰν, ὅπως ρητῶς ὁρίζεται στὴν παραπάνω παράγραφο, «κρίνῃ ὅτι συντρέχει περίπτωσις διώξεως». Καὶ τοῦτο μετὰ προηγούμενην πρόσκληση τοῦ κατηγορουμένου πρὸς παροχὴν πληροφοριῶν. Ἀναντίρρητα παρέπεται ὅτι, ἐὰν ὁ ἐγκαλούμενος Ἀρχιερεὺς παράσχει τὶς ἐξηγήσεις τοῦ ἐπὶ τῶν ἀποδιδομένων σὲ βάρος του καταγγελιῶν καὶ ἡ Σύνοδος κρίνει αὐτὲς «ἐπαρκεῖς» καὶ συνεπῶς δέχεται ὅτι δὲν συντρέχει περίπτωσις δίωξης, τότε ἡ ὑπόθεση κλείνει καὶ ὁ οἰκεῖος φάκελλος τίθεται «ἄνευ ἐτέρου» στὸ ἄρχεῖο. Ὅποιαδήποτε ἄλλη ἐρμηνεῖα ὑποστηριχθεῖ ἢ ὁποιαδήποτε ἄλλη πρωτοβουλία ἐπιχειρηθεῖ, θὰ εἶναι δικονομικὰ ἀπαράδεκτη καὶ θὰ κινεῖται ἐκτὸς τῶν σαφῶν ὁρισμῶν τῆς παραπάνω διάταξης.

Κατὰ τὸ πρόσφατο ὅμως παρελθὸν ἡ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας πρωτοτύπησε καὶ πάλι. Στὸ ἀνακριτικὸ πόρισμα συνοδικοῦ Ἀρχιερέως διαβά-

ζουμε, μεταξύ άλλων πολλών, και τὰ παρακάτω, τὰ ὁποῖα μεταφέρουμε αὐτοῦσια καὶ κατὰ λέξη: «... Ὑπείκων εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς Προϊσταμένην Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχήν, ἀνέλαβον, μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ τῆς προσηκούσης εὐθύνης, τὸ ὑπ' Αὐτῆς ἀνατεθέν μοι ἀνακριτικὸν ἔργον...». Στὸ προοίμιο τοῦ ἴδιου ἀνακριτικοῦ πορίσματος, στὸ ὁποῖο ρητῶς καὶ ὡς μοναδικὴ διάταξη μνημονεύεται τὸ παραπάνω ἄρθρο 143, παρατίθεται ὅτι: Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος, κατόπιν σχετικοῦ ἐγγράφου τοῦ ἐγκαλούμενου Μητροπολίτη, μὲ τὸ ὁποῖο παρέχει αὐτός, μετὰ ἀπὸ συνοδικὴ παραγγελία καὶ ἐντολή, πληροφορίες καὶ ἐξηγήσεις, γιὰ ὅσες κατηγορίες τοῦ ἀποδίδονται: «α) Κρίνει τὰς παρασχεθείσας πληροφορίες καὶ ἐξηγήσεις ὡς ἐπαρκεῖς, β) Παρὰ ταῦτα... ἵνα μὴ μείνη οὐδὲ ὑποψία σπίλου εἰς τὸν Σεβασμιώτατον,... ἀσκεῖ κανονικὴν δίωξιν καὶ ἀγωγὴν ἐπὶ α)... β)... γ)... Ὅθεν ἐντέλλεται ἡ ὑμετέρα Σεβασμιότης, ὅπως διενεργήσῃ τακτικὰς ἀνακρίσεις!...

Ἐάν, πρὶν σχολιάσουμε τὰ παραπάνω, θέλαμε νὰ δώσουμε κάποιον χαρακτηρισμό, θὰ λέγαμε, χωρὶς ἐνδοιασμοὺς καὶ ἐπιφυλάξεις, ὅτι αὐτὸ ἀποτελεῖ παγκόσμια δικονομικὴ πρωτοτυπία, τὴν ὁποία δὲν μπορούμε νὰ συναντήσουμε οὔτε στὸ δικό μας ἐσωτερικὸ δίκαιο, οὔτε στὰ δίκαια κάποιας εὐρωπαϊκῆς ἢ ἄλλης χώρας, μηδὲ τῶν χωρῶν τοῦ τρίτου κόσμου ἐξαιρουμένων. Διότι δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει περίπτωση, τὸ ὁποιοδήποτε ἄρμόδιο διωκτικὸ ὄργανο νὰ κινεῖ τὴν περαιτέρω διωκτικὴ διαδικασία

καὶ νὰ διατάσσει ἀνακρίσεις, ὅταν ἔχει δεχθεῖ προηγουμένως «ἐπαρκεῖς» τὶς ἐξηγήσεις τοῦ ἐγκαλουμένου, διαπιστώνοντας ἔτσι πανηγυρικῶς καὶ ἁρμοδίως, ὅτι δὲν ὑφίσταται κανένα παράπτωμα. Τὸ ἀντίθετο δὲν θὰ ἦταν μόνο ἀντιφατικὸ καὶ παράνομο, ἀλλὰ θὰ ἦταν καὶ προδήλως παράλογο.

Μὲ τὴν παραπάνω, πρωτόγνωρη καὶ ἀντιφατικὴ ἐνέργειά της, ἡ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας παραβίασε εὐθέως τὶς διατάξεις τοῦ ἁρθροῦ 143. Καὶ τοῦτο, γιατί, ἀφοῦ προσκάλεσε τὸ Δεσπότη νὰ παράσχει ἐξηγήσεις, ἀφοῦ ἔκρινε τὶς ἐξηγήσεις τοῦ «ἐπαρκεῖς» καὶ συνεπῶς, ἀφοῦ δὲ διαπίστωσε τὴ διάπραξη κανονικοῦ παραπτώματος, παραταῦτα διέταξε τὴ διενέργεια ἀνακρίσεων, ἐνῶ, συμμορφούμενη πρὸς τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἁρθροῦ 143, ἔπρεπε νὰ θέσει τὸ φάκελλο στὸ ἀρχεῖο καὶ νὰ κλείσει τὴν ὑπόθεση. Αὐτὰ τουλάχιστον προβλέπονται καὶ αὐτὰ ἐπιτάσσουν οἱ οἰκειες διατάξεις. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ὅλη ἡ διαδικασία ἦταν ἄκυρη. Καὶ ὁποιαδήποτε κατάληξη νὰ εἶχε, θὰ ἔπασχε καὶ αὐτὴ ἀκυρότητα, μὲ τὸ σκεπτικὸ, ὅτι ἡ ἀνάκριση διατάχθηκε παράνομα.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ ἐμβάλλει σὲ σοβαρὲς σκέψεις καὶ ἔντονους προβληματισμοὺς, εἶναι τὸ σκεπτικὸ ποὺ συνοδεύει τὴν ἐντολὴ γιὰ «διενέργεια ἀνακρίσεων» μετὰ τὴ διαπίστωση περὶ «ἐπαρκῶν» ἐξηγήσεων. Καὶ τὸ σκεπτικὸ αὐτό, ὅπως ρητῶς καταγράφεται στὴ συνοδικὴ ἐντολή, εἶναι: «Ἴνα μὴ μείνη οὐδὲ ὑποψία σπίλου εἰς τὸν Σεβασμιώτατον». Καὶ ἐδῶ παρατηροῦμε, δυστυχῶς, ὅτι τὸ ἓνα ἀτόπημα διαδέχεται τὸ ἄλλο. Καὶ ἐπιπλέον ἐπι-

σημαίνουμε δυὸ ἄτοπα «προηγούμενα» καὶ δυὸ ἄτοπα «ἐπόμενα».

Τὰ προηγούμενα: Εἶναι ποτὲ δυνατόν τὸ μέλλον νὰ ἀποφασίσαι γιὰ τὴν περαιτέρω παραπομπή ἢ μὴ ὄργανο (ἢ Δ.Ι.Σ.), διατάσσοντας τὴ διενέργεια ἀνακρίσεων, νὰ σπεύδει νὰ προεκδώσει τὴν ἀπόφασή του μὲ τὴν πανηγυρική ἀναφορά του «ἵνα μὴ μείνῃ οὐδὲ ὑποψία σπίλου»; Καὶ τί ἄλλο μπορεῖ νὰ ἀποτελέσει τοῦτο, παρὰ μόνο ὑπόδειξη στὸ ἀνακριτικὸ ὄργανο νὰ καταλήξει σὲ ἀπαλλακτική πρόταση ὑπὲρ τοῦ ἐγκαλουμένου;

Καὶ τὰ ἐπόμενα. Τὸ ἀρμόδιο νὰ ἀποφασίσαι ἐπὶ τῶν διεξαχθησομένων ἀνακρίσεων ὄργανο, ἔχει ἤδη πάρει σαφῶς καὶ κατηγορηματικὰ τὴν ἀπόφασή του. Καὶ ποιά εἶναι αὕτη; Ὅτι οἱ ἐξηγήσεις τοῦ ὑπὸ δίωξη Μητροπολίτη κρίθηκαν «ἐπαρκεῖς» καὶ ἐπιπλέον ὅτι οἱ ἀνακρίσεις γίνονται, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὡς ἐκ περισσοῦ, «ἵνα μὴ μείνῃ οὐδὲ ὑποψία σπίλου εἰς τὸν Σεβασμιώτατον».

Καὶ τὸ χειρότερο. Ὁ ἀνακριτὴς καὶ μετέπειτα ἡ Δ.Ι.Σ., μετὰ τὴν προειλημμένη ἀπόφαση γιὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ Δεσπότη, εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ καταλήξουν σὲ ἀντίθετη κρίση; Δὲν θὰ ἐνεργεῖ ἡθικὰ δέσμιος ὁ ἀνακριτὴς ἀπὸ τὴν προηγηθεῖσα ἀπόφαση τῆς Συνόδου, στὴν ὁποία καὶ ὁ ἴδιος μετείχε; Καὶ δὲν θὰ προσπαθήσει στὴ συνέχεια ἡ Σύνοδος νὰ διαφυλάξει τὸ κύρος τῆς ἐναντι τοῦ ποιμνίου καὶ τῶν τρίτων, ἐναρμονίζοντας τὴ νεότερη ἀπόφασή της πρὸς τὴν προηγούμενη ἀπαλλακτική; Καὶ μετὰ ἀπ' αὐτὰ ποῖο κύρος καὶ ποιά πειστικότητα θὰ εἶχε ἡ νεότερη συνοδικὴ ἀπόφαση;

Καὶ εἶναι ἀπορίας ἄξιο, πῶς καὶ ὁ ἴδιος ὁ συνοδικὸς ἀνακριτὴς Ἀρχιερεὺς «ὑπεῖκων εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον» δὲν πρόβαλε τουλάχιστον τὶς προσωπικὲς του ἀντιρρήσεις καὶ ἐνστάσεις.

Διατυπώσαμε στὴν ἀρχὴ τοῦ σχολίου μας τὴν ἄποψη, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν παγκόσμια δικονομικὴ πρωτοτυπία. Καὶ ἐὰν αὐτὰ συνέβαιναν στὸ χωρὸ τῆς κοσμικῆς δικαιοσύνης (πὺ ἀσφαλῶς δὲ συμβαίνουν), «δὲν θὰ ἔμενε τίποτε ὀρθιο» κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενο, μπροστὰ στὶς ἀντιδράσεις καὶ τὸ σάλο, πὺ θὰ ξεσποῦσε καὶ ἀπὸ τὸ νομικὸ κόσμο μὲ βάση τὰ παγίως ἰσχύοντα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἀπλοὺς πολίτες μὲ βάση τοὺς κανόνες τῆς κοινῆς λογικῆς. Στὴ διοίκηση ὁμῶς τῆς Ἐκκλησίας συμβαίνουν αὐτά. Καὶ δυστυχῶς ἡ εὐτυχῶς περνοῦν ἐν πολλοῖς ἀπαρατήρητα καὶ δὲν ἔρχονται στὸ προσκήνιο. Καὶ τὸ τελευταῖο αὐτὸ στοιχεῖο εἶναι ἐκεῖνο πὺ συγκρατεῖ τὸ ποιμνιο ἀπὸ τὶς ὅποιες ἀντιδράσεις του.

Ὁ Σχολιαστὴς

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἑνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτῆτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

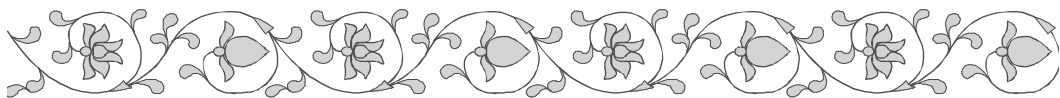
Διεύθυνση

19011 Αὔλων Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

Ποιμαντικές ἐπισημάνσεις ἀπὸ τὴν παγκόσμια Ὁρθοδοξία.

Ἄδελφέ, ποιό πρότυπο ἀκολουθεῖς; (2)

(Ὁ ἱερέας, συγγραφέας τοῦ ἄρθρου, πού ἀκολουθεῖ σέ μετάφραση, εἶναι γνωστός στό περιοδικό μας, βλ. τ. 181, σελ. 15. Ἀπευθύνεται πρὸς ἱερεῖς τῆς Ἀμερικῆς καί ἐκθέτει μέ τρόπο κριτικό, ζωντανό καί κάποτε πιπεράτο, τοὺς διαφόρους τύπους ἱερέων, πού διακονοῦν ἐκεῖ. Ἐπειδὴ κάνει κάποιες καίριες ἐπισημάνσεις μέ πανορθόδοξη ἐμβέλεια στοὺς καιροὺς μας, τό δημοσιεύουμε σέ εὐρεία περίληψη παραλείποντας ὅσα προσιδιάζουν ἀποκλειστικά στό κλῆμα τῆς Ἀμερικῆς. Τό παρακάτω κείμενο εἶναι τό δεύτερο μέρος τοῦ ἄρθρου).

Γ. Ὁ τύπος τοῦ ἱερέα-«διευθύνοντος συμβούλου». Κάποιοι ἱερεῖς ἔχουν μανία μέ τίς συσκέψεις. Ὁργανώνουν ἔτσι τὴ διοίκηση τῶν ἐνοριῶν τους, ὥστε νά ἔχουν τουλάχιστο τρεῖς συσκέψεις τὴν ἐβδομάδα. Ὑπάρχουν πάντα μέλη τοῦ συμβουλίου, πού πρέπει «νά τ' ἀκούσουν», ἀποφάσεις νά ἀναθεωρηθοῦν, τολμηρές προτάσεις νά υἱοθετηθοῦν. Ὅταν αὐτοὶ οἱ ἱερεῖς νιώθουν ἔλλειψη συσκέψεων αὐτοδιορίζονται στά συμβούλια τῶν ἐνοριακῶν συσσιτίων, ὥστε νά ἔχουν περισσότερες εὐκαιρίες νά ἐλέγχουν πρακτικά καί ἰσολογισμούς, νά ἐποπτεύουν γιὰ τὴν τήρηση ἡμερησίων διατάξεων, νά ἀπαντοῦν σέ ἐρωτήσεις, νά παρίστανται, ἀκόμα, καί σέ συναντήσεις τοῦ βοηθητικοῦ προσω-

πικοῦ. Ὁ ἱερέας-«διευθύνων σύμβουλος» φαντάζεται τὸν ἑαυτό του σάν πρόσωπο ἐξουσίας. Συσκέψεις ἐπὶ συσκέψεων, γεύματα ἐργασίας, τουρνουά γκόλφ, ἐπείγοντα τηλεφωνήματα στό κινητό.

Σέ μερικούς πιστοὺς ἀρέσει αὐτός ὁ τύπος ἱερέα. Λένε: «Ὁ Πάτερ εἶναι δυναμικός. Πιάνει τὰ θέματα καί τὰ διευθετεῖ». Πού σημαίνει: «Ὁ Πάτερ νομιμοποιεῖ τὴ δική μου ἰσχυρὴ ἔφεση γιὰ ἐξουσία». Ἀλλά καί οἱ ἱερεῖς-«διευθύνοντες σύμβουλοι» ἀρέσκονται σ' αὐτό τό ὑπόδειγμα γιατί τοὺς δίνει τὴ ψευδαίσθηση ὅτι ἐλέγχουν τὰ πάντα, ὅτι εἶναι «παράγοντες». Δέν βλέπουν τὴν πραγματικότητα, ὅτι, δηλαδή, ἡ διοίκηση μιᾶς ἐνορίας ξεπερνᾷ, στό μεγαλύτερο μέρος της, τὰ ἀνθρώπινα μέτρα. Εἶναι ἔργο Θεοῦ. Ἀντίθετα, προβληματίζεται ὁ φιλόδοξος ἱερέας: Ποιὰ κορυφή μένει νά κατακτήσει μετὰ τό πτυχίο τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἢ Θεολογικῆς Σχολῆς; Ποῦ νά πάει μετὰ τὴν προαγωγή του σέ πρωτοπρεσβύτερο; Γιατί νά μὴ γίνει ὁ γενικός διευθυντὴς ὅλων τῶν τοπικῶν Ὁρθοδόξων κοινοτήτων;

Οἱ κίνδυνοι αὐτοῦ τοῦ προτύπου εἶναι συνυφασμένοι μέ τὴ φύση τῶν ἐργασιῶν στίς αἵθουσες διασκέψεων. Οἱ ἀντιπαραθέσεις ἐκεῖ, γύρω ἀπὸ τὰ τραπέζια τῶν συσκέψεων, βρίσκον-

ται στὸν ἀντίποδα τῆς ἀμεσότητας τῶν σχέσεων, πού ἀναπτύσσονται, μεταξύ ἐξομολόγου καί μετανοοῦντος. Ἐξ ἄλλου, οἱ ὧρες, πού χάνονται στίς συναντήσεις αὐτές, δέν ἀφήνουν χρόνο στήν ἐνορία γιά λατρευτικές ἢ ἐκπαιδευτικές εὐκαιρίες. Ὁ τύπος τοῦ ποιμένα-ἐξουσιαστή εἶναι μιά κακή παρωδία τοῦ μοντέλου ποιμαντικῆς διακονίας, τὴν ὁποία μᾶς κληροδότησε ὁ Ἰησοῦς.

Δ. Ὁ τύπος τοῦ ἱερέα -«ἐπόπτη μουσείου». Πολλοί ἀπὸ τοὺς μὴ Ὁρθόδοξους Χριστιανούς βλέπουν τὴν κοντινὴ τους Ὁρθόδοξη ἐνορία ὡς τόπο ἄριστο γιά νά πληροφορηθοῦν γιά τίς εἰκόνες, τίς ἐναρμόνιες κλίμακες καί ἄλλα ἀξιοπερίεργα παλιῶν ἐποχῶν. Οἱ λιτανίες μας, τὰ ἄμφια μας, τὸ λιβάδι τοὺς σαγηνεύουν. Τίποτα, ὅμως, πιο πέρα. Δέν παίρνουν καμιά Ὁρθόδοξη τελετουργία στὰ σοβαρά γιά νά μπεῖ στὴ ζωὴ τους. Θά θεωροῦσα προσβολὴ προσωπικὴ τὸ ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι μᾶς βλέπουν σὰ ζωντανά μουσεῖα, ἂν ἐμεῖς οἱ ἴδιοι οἱ ἱερεῖς δέν καλλιεργούσαμε αὐτὴ τὴν ἰδέα. Γιατί, τί ἄλλο θά μπορούσε κανεὶς νά συμπεράνει, ὅταν βλέπει κληρικούς νά εἶναι ἀπορημένοι ἀπὸ τὴ γοητεία τῶν μελωδικῶν σκιρτημάτων τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, μαγεμένοι ἀπὸ τὴν αἴγλη τοῦ Βυζαντίου, συνεπαρμένοι ἀπὸ τὴ Μητέρα Ρωσία; (σ. μετ. ἀναφέρεται στοὺς Ἀμερικανούς ρωσικῆς καταγωγῆς. Ἀνάλογα ἰσχύουν καί μέ τίς ἄλλες ἐθνικότητες). Ἄν καί αὐτὸ τὸ ὑπόδειγμα μπορεῖ νά φαίνεται ἐπιφανειακά ἀκίνδυνο, στὸ βάθος εἶναι διαβρωτικό. Ὁ Ἐπόπτης Μουσείου δέν ἀσχολεῖται μέ αὐτὴ κα-

θαυτὴ τὴν ἀλήθεια, ὅσων διδάσκουμε καί κηρύσσουμε, ὅτι, δηλαδή, ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος, κατοίκησε μεταξύ μας, σταυρώθηκε γιά τὴ σωτηρία μας, ἀναστήθηκε ἐκ τῶν νεκρῶν, βασιλεύει ὡς ὑπέρτατος Κύριος στὸν οὐρανό, ἐνὸς συγχρόνως βρίσκεται ἀνάμεσά μας. Ἀντὶ γι' αὐτό, τὸ Εὐαγγέλιο ὑποβαθμίζεται σὲ καλλιτεχνικό ἀριστούργημα παλιῶν ἐποχῶν, μέσα σὲ χρυσὴ ἀδαμαντοστόλιστη θήκη.

Οἱ ἱερατικὲς κλήσεις ἔρχονται μέ ποικίλους τρόπους. Μπορεῖ νά ἔγινε ἱερέας γιατί σοῦ τό εἶπε ἡ μητέρα σου. Ἡ διότι σοῦ ἄρεσαν αὐτά, πού σοῦ εἶπαν οἱ ἄνθρωποι, ὅταν ἀνέφερες ὡς ἐνδεχόμενο νά πᾶς σὲ ἱερατικὴ σχολή. Μήπως, ὅμως, χειροτονήθηκες ἐπειδὴ σοῦ ἄρεσαν πολὺ τὰ ἄμφια καί ὅ,τι καλλιτέχνημα ὑπάρχει πάνω στὴν ἁγία Τράπεζα; Ὅπως καί νά ἔχει τὸ πρᾶγμα, εἶσαι χειροτονημένος. Ἀμφιβάλλεις, ἐν τούτοις, γιά τὴ βαθεῖα ἀλήθεια, πού κρύβεται στὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου καί ἀναζητᾷς διεξόδους. Ἄν ἦσουν ἀνελεύθερος Προτεστάντης θά μπορούσες νά ὑπηρετήσεις σὲ σταθμὸ κοινωνικῆς προσφοράς ἢ σὲ κουζίνα, πού φτιάχνει σούπα γιά τοὺς φτωχοὺς. Διάλεξες, ὅμως, τὴν «Ὁρθόδοξη» ἐκδοχή. Ἀρχίζεις, λοιπόν, νά κηρύττεις τὴν ἀνάγκη διατηρήσεως τῶν ἐθνικῶν πολιτιστικῶν μας ριζῶν. Ἀντὶ γιὰ εὐκαιρίες λατρευτικῆς περισυλλογῆς, ἡ ἐνορία σου φιλοξενεῖ σεμινάρια μέ θέματα, ὅπως, «Ἡ φιλανθρωπία στὴν ἐποχὴ τοῦ Μεγάλου Πέτρου». Τὰ κηρύγματά σου γίνονται ἀνώδυνα. Οἱ ἄνθρωποι δέν αἰσθάνονταν ἄνετα, ὅταν ἄκουαν πράγματα σάν τὸ «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος

οὐδέ Ἕλληνα, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ» (σ. μετ. ἀναφέρεται στους ποικίλους μετανάστες, πού θέλουν νά πιστεύουν ὅτι προέρχονται ἀπό λαό περιούσιο, ἐκεῖνο τῆς παλιᾶς πατρίδας!). Ἐνιωθάν πραγματικά ἐνόχληση, ὅταν τοὺς ἀνέφερες τό «μή μοιχεύσης». Τώρα, ὅμως, πού μέ τίς ὁμιλίες σου καλύπτεις ζέοντα(!) θέματα, ὅπως, «Ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ πολυμορφία τῶν μετοχῶν στήν Ἑλληνιστική Κοινὴ γλῶσσα», κανεῖς πιά δέν παραπονεῖται. Τά μάτια κάποιων ἀπό τό ἐκκλησίασμα, μπορεῖ νά κλείνουν, ὅμως, ἄρκετοῖ σου λένε ἰδιαίτερος «Πάτερ, ἐσεῖς πρέπει νά διδάξετε σέ σχολὴ θεολογική». Ἔτσι δέν ἀπομονώνεσαι. Εἶσαι μέσα στὰ πράγματα.

Τό ὑπόδειγμα τοῦ Ἐπόπτου Μου-

σείου ἀποτελεῖ ὁδὸ διαφυγῆς γιὰ πολ-
λοὺς ἐκκλησιαστικούς, πού διακατέ-
χονται ἀπὸ λογισμοὺς δειλίας. Ἡ πί-
στη στὸν Κύριο, πού σταυρώθηκε καὶ
ἀναστήθηκε γίνεται προαιρετική, ὅ-
ταν συγγέουμε τὴν Ἐκκλησίαν μέ τὴν
πράγματι ἐνδιαφέρουσα ἱστορία Της.
Τίς περίτεχνες μινιατοῦρες καὶ τὴν
πολυσύνθετη μουσικὴ Της, μέ τὴ Με-
γάλη Ἀποστολὴ Της, τὸν εὐγγελισμό
τοῦ κόσμου. Αὐτό τό στύλ ἱερατικῆς
διακονίας ὁδηγεῖ σέ σταδιακὴ σήψη
τὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ. Τά μουσεῖα
συγκεντρώνουν μόνο νεκρά πράγμα-
τα. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό ζωντανό
Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, πού παίρνει ζωὴ
ἀπὸ τό Ἅγιο Πνεῦμα. «Ἄφες τοὺς
νεκροὺς θάψαι τοὺς ἐαυτῶν νεκροὺς».

(Ἀκολουθεῖ τό τρίτο μέρος)

π. Ἄρης Μετράκος

Παπα-Γιάννη

**Διάβασα ἓνα μικρὸ ση-
μείωμα, στήν ἐφημερίδα
«Κόσμος τοῦ Ἐπενδυτή».
Δέν κατάφερα νά τό ἀπο-
κρυπτογραφήσω. Μιλᾷει,
γιὰ ἓνα νέο κατόρθωμα
τοῦ Χριστόδουλου. Σοῦ τό
μεταφέρω. Μήπως μπορεῖς
νά μοῦ πεῖς, ποιός εἶναι ὁ
λεβέντης;**

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

Κόσμος τοῦ Ἐπενδυτή

27-29 Ὀκτωβρίου 2006

**Συζητᾷ μέ τόν καλὸ του,
ἀλλά, ἂν χρειαστεῖ,
«προωθεῖ» στήν πιάτσα
καὶ δίμετρες Ρωσίδες
καλλονές. Αὐτὰ τὴ νύχτα,
διότι τὴν ἡμέρα φοράει
τό ράσο - τῶρα πιά ἔχει
καὶ αὐξημένο φόρτο
ἐργασίας: Ἀνέλαβε ὑψηλὰ
καθήκοντα στήν Ἱερά
Σύνοδο. Ἡμαρτον...**

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Ἡ Ἐκκλησία Σου...

Ἄχ, Χριστέ μου, πότε ἡ Ἐκκλησία Σου θά ξαναβρεῖ
τό ἀληθινό πρόσωπό Της,
«Μή ἔχουσα σπίλον ἢ ρυτίδα ἢ τι τῶν τοιούτων».
Ἀνεπιτήδευτη, ἀφτιασίδωτη, ἀψεγάδιαστη,
Ἀπλά, σεμνά καί σοβαρά.

Χωρίς κορῶνες καί τεριρέμ,
Χωρίς λαρυγισμούς καί πολυχρονισμούς,
Χωρίς μίτρες καί λιμουζίνες,
Χωρίς ρητορεῖες καί ἀρχαιολογίες,
Χωρίς ὕφος καί στόμφο.

Μέ τόν ἄρραφο χιτῶνα Σου καί τά σανδάλια τῶν μαθητῶν Σου,
Μέ τά ροζιασμένα χέρια τοῦ Παύλου,
τόν αὐθορμητισμό τοῦ Πέτρου
καί τήν ἄκαμπτη παρρησία τοῦ Στεφάνου,
μέ τό πῦρ τοῦ Ἡλίου καί τήν ἀπλότητα τοῦ Ἑλισσαίου.

Μέ τήν ἐτοιμότητα τῆς Λυδίας
Καί τίς ἀγαθοεργίες τῆς Ταβιθά,
Μέ τήν ἀνυποχώρητη ἐπιμονή τῆς Χαναναίας
Καί τό γοργόφτερο τρέξιμο τῆς Μαγδαληνῆς.

Α. Φλογέρας